

Arrest

nr. 108 648 van 28 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 18 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die *loco* advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juli 2008 diende verzoekster die haar echtgenoot kwam vervoegen, een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 13 oktober 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 22 884 van 12 februari 2009 verwierp de Raad het beroep van verzoekster.

Op 17 maart 2009 dienden verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 mei 2012 dienden verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 november 2012 verleende de arts-adviseur een advies aangaande de medische problematiek aangehaald in de aanvraag van 17 maart 2009.

Op 18 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard wordt. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is;

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4a lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 04/01/2013 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 09/01/2013 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle onontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden“

Eveneens op 18 januari 2013 werd ten aanzien van verzoekster en haar kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel van het middel formuleert verzoekster haar grieven ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Verzoekster is het niet eens met de beoordeling gemaakt door verweerder. Ze stelt dat de ambtenaar-geneesheer zijn rol als medicus heeft verlaten en de formalistische toer opgaat door een gebrek te zien in het medisch attest. Verzoekster meent dat de ernst van de ziekte blijkt uit het gehele attest en de bijlagen die gevoegd waren bij het verzoek. Ze stelt zich de vraag of de arts-adviseur wel het gehele dossier voor ogen heeft gehad. Ze stipt aan dat de arts-adviseur geen contact heeft gehad met haar, niettegenstaande de wet voorziet dat de geneesheer de vreemdeling kan onderzoeken en desgevallend het advies van een deskundige kan inwinnen. Verzoekster meent dat het niet kan dat de controlearts zonder onderzoek een beslissing neemt aangaande een dergelijk cruciaal probleem. Verzoekster concludeert dat aangezien de bestreden beslissing gebaseerd is op dit advies, ook de beslissing niet zorgvuldig gemotiveerd is.

In een tweede onderdeel van het middel formuleert verzoekster haar grieven tegen de tweede bestreden beslissing en meer bepaald ten aanzien van het inreisverbod. Verzoekster verwijst naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en stelt dat deze bepaling toelaat een inreisverbod van maximum 3 jaar op te leggen. Dit houdt volgens haar in dat een inreisverbod van minder dan 3 jaar ook mogelijk is. Ze stelt dat het geenszins duidelijk is waarom *in casu* het maximum wordt opgelegd en dat

hieromtrent niet wordt gemotiveerd. Ze stelt dat dit eerder wijst op een stijlformule en dat de motivering dan ook niet afdoende is.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoekster aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, geeft de bestreden beslissing duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en worden ook de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen duidelijk weergegeven, met name dat het standaard medisch attest van 4 januari 2013 geen enkele uitspraak vertoont aangaande de graad van ernst van de ziekte. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991. Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt geenszins aangetoond.

Verzoekster betwist echter ook dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter, § 1, 4° lid *juncto* artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet "zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012" luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; (...)”

Uit artikel 9ter, § 3, 3° *juncto* artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden (zie RvS 25 september 2012, nrs. 220.745 en 220.747).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift dat voorgelegd werd niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

In casu wordt vastgesteld dat het voorgelegde medisch getuigschrift geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte en dat geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd werd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Op grond van voormelde vaststellingen concludeert de verwerende partij: *“Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”*

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat het vereiste standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd. De verblijfsaanvraag wordt onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, omdat het standaard medisch getuigschrift dat bij de aanvraag werd voorgelegd de graad van ernst van de aandoening van verzoeker niet vermeldt.

Uit artikel 9ter, § 3, 3° *juncto* artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden.

In zoverre verzoekster er van uitgaat dat de graad van de ernst beoordeeld wordt door de ambtenaar-geneesheer, dat zij stelt dat de ambtenaar-geneesheer blijkaar zijn rol als medicus heeft verlaten en de formalistische toer opgaat, dat de arts geen contact heeft gehad met haar en dat er geen beslissing mag worden genomen zonder haar te onderzoeken, gaat zij uit van een verkeerde premisse. De Raad wijst er op dat zoals hierboven werd gesteld de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk verklaard om reden dat er geen graad van ernst wordt vermeld in het standaard medisch attest. De vaststelling dat één van de verplichte vermeldingen niet voorkomt in het standaard medisch attest, hetgeen tot de onontvankelijkheid leidt van de aanvraag, is een beoordeling die gedaan wordt door een attaché en niet door een ambtenaar-geneesheer. Zulks kan geenszins worden vergeleken met een beoordeling van de graad van de ernst. Enkel indien de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, wordt deze voorgelegd aan de ambtenaar-geneesheer die dan de graad van de ernst, zoals vermeld in het standaard medisch attest, zal beoordelen. *In casu* is er geen sprake van een ontvankelijke aanvraag. De kritiek van verzoekster ter zake kan dan ook niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekster stelt: *“trouwens de ernst van de ziekte blijkt uit het gehele attest en de bijlagen die gevoegd waren bij het verzoek”*, wijst de Raad er op dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder “punt B/ DIAGNOSE” een *“gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend”* gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de “ernst van de aandoeningen” en is er geen specifieke vraagstelling over de “graad van ernst” voorzien. Daarom volstaat het dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het uit het antwoord op een andere vraagstelling dan in het genoemde punt B (RvS 25 september 2012, nr. 220.747).

Vermits de graad van ernst op straffe van niet ontvankelijkheid van de aanvraag in het standaard medisch attest moet worden vermeld, is het echter niet toegelaten dat de graad van ernst enkel uit bijlagen bij dat attest zou blijken. De wetgever heeft uitdrukkelijk een aantal precieze eisen willen stellen om misbruik van de regularisatieprocedure te voorkomen, waaronder het voorleggen van een medisch attest van een welbepaald model en waaruit onder meer de graad van ernst van de ziekte van de betrokkene moet blijken. Al is in het standaard medisch attest geen specifieke plaats voor de vermelding van de graad van ernst van de ziekte voorzien, die graad van ernst moet wel uit het medisch attest zelf blijken zonder dat zij enkel uit bijlagen moet worden gedistilleerd (RvS 11 januari 2013, nr. 222.013).

Blijkens het administratief dossier heeft verzoekster bij haar aanvraag een op 4 januari 2013 door een arts ingevuld medisch getuigschrift gevoegd dat opgesteld is conform het model standaard medisch getuigschrift.

In het medisch getuigschrift wordt onder het punt "B/ DIAGNOSE" m.b.t. de aandoening van verzoekster het volgende aangegeven door de behandelende arts: *"posttraumatische stressstoornis"*. Onder punt "C/Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B" wordt naast de benodigde medicatie onder meer gesteld dat de duur van de behandeling niet te voorzien is: – onbepaald. Tenslotte wordt onder het punt "D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?" gesteld als mogelijke gevolgen bij het stoppen van de voorgeschreven therapie, dat de psychische en psychiatrische problemen zullen toenemen.

Hieruit blijkt dat de arts van verzoeker niet enkel de aandoening vermeldde, maar ook de graad van ernst van deze aandoening, waarbij hij specificeerde dat de medicatie noodzakelijk is, dat deze behandeling voor onbepaalde termijn geldt en dat bij stopzetting van deze therapie, er een risico bestaat op het toenemen van psychische en psychiatrische problemen. Door met het geheel van de elementen van het standaard medisch getuigschrift rekening te houden, blijkt dat de gemachtigde had kunnen vaststellen dat hieruit op afdoende wijze blijkt welke graad van ernst de ziekte waaraan verzoekster lijdt, heeft. Aldus is de motivering zoals weergegeven in de bestreden beslissing met name dat het standaard medisch attest van 4 januari 2013 geen enkele uitspraak vertoont omtrent de graad van de ernst van de ziekte, kennelijk onredelijk.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd geschonden.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, meent verzoekster dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is daar nergens in de bestreden beslissing te lezen valt waarom haar een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd, hetgeen een maximumtermijn is.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, § 1, eerste lid waarop het inreisverbod dat aan verzoekster werd gegeven, is gebaseerd, luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, in het bijzonder dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2012. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoekster. Verzoekster betwist ook niet dat haar een inreisverbod kon worden opgelegd, doch stipt aan dat nergens wordt gemotiveerd waarom de verweerder heeft gekozen voor een maximumtermijn. In deze argumentatie kan verzoekster worden gevolgd. Aangezien de wet duidelijk stelt dat er een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd, betekent dit dat de verweerder zelf de duur van het inreisverbod kon bepalen met dien verstande dat de duur de drie jaar niet mocht overschrijden. Het is geheel niet duidelijk waarom verweerder gekozen heeft voor de maximum termijn. Op dit punt is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Het enig middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard

wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 18 januari 2013, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU